



vocabulari solidari i vocabulario solidario

BANCS PER A POBRES. Són entitats que es dediquen al préstec i a l'estalvi en comunitats amb escassos recursos. Els seus clients poden obtenir microcrèdits en unes condicions que no admetrien els bancs convencionals i, d'aquesta manera, no haver de recórrer als prestadors. El Grameen Bank (Banc del Poble), fundat pel professor d'economia Muhammad Yunus els anys setanta, és, probablement, el més conegut. Avui en dia, és la major organització financera de Bangla Desh, amb més de dos milions de prestataris (el 94% són dones), una quantia mitjana dels préstecs de 160 dòlars i un 95% de taxa de devolució. L'administració dels crèdits es realitza a través de grups de cinc membres, dels quals només dos poden obtenir el primer préstec. Una vegada tornats, la resta de membres del grup pot accedir a un crèdit. En el món operen altres bancs d'aquest tipus, com ara el Banc Sol de Bolívia, el SEWA o el Banc Mundial de la Dona.

FONS ROTATORIS. És el sistema de microcrèdit més habitual. Es tracta d'un fons comú, constituït pels ingressos regulars dels membres de la comunitat, que poden obtenir un préstec de manera rotativa quan el grup hi està d'acord i tots els integrants s'han beneficiat del fons. Un exemple de l'ús d'aquest sistema és el dels conductors de bicicletes-taxi de Bangla Desh. Amb les aportacions diàries dels membres al fons comú, es compra periòdicament una bicicleta que se sorteja entre els membres; el procés continua fins que tots obtenen la seva bicicleta. Hi ha també fons de bestiar, on el beneficiari torna al fons la primera cria que obté, o fons destinats a cobrir les despeses funeràries. El caràcter popular i d'autogestió d'aquests fons evita tràmits i gestions, i per tant la necessitat de saber llegir. A més, el fet que els membres del grup es coneguin bé fa que les taxes de devolució siguin elevades.

BANCS COMUNITARIS. Aquest model de servei financer permet a les comunitats pobres implantar les seves pròpies entitats de crèdit i estalvi, encara que apliquen els estàndards comercials a les taxes d'interès i les comissions. Els primers bancs comunitaris sorgiren a Costa Rica i a Bolívia com a alternativa al crèdit rural. Habitualment, es funden amb l'ajuda d'alguna organització no governamental de desenvolupament, que concedeix un préstec al banc, i solen estar inclosos en programes de desenvolupament comunitari més amplis. Amb els estalvis de la població s'incrementen els recursos del banc, es financen projectes que generen ingressos o es destinen a activitats que reverteixen en la comunitat.

BANCOS PARA POBRES. Son entidades que se dedican al préstamo y al ahorro en comunidades con escasos recursos. Sus clientes pueden obtener microcréditos en unas condiciones que no admitirían los bancos convencionales y, de este modo, no tener que recurrir a los prestamistas. El Grameen Bank (Banco del Pueblo), fundado por el profesor de economía Muhammad Yunus en los años setenta, es, probablemente, el más conocido. Hoy día, es la mayor organización financiera de Bangladesh, con más de dos millones de prestatarios (el 94% son mujeres), una cuantía media de los préstamos de 160 dólares y un 95% de tasa de devolución. La administración de los créditos se realiza a través de grupos de cinco miembros, de los cuales sólo dos pueden obtener el primer préstamo. Una vez devueltos, el resto de miembros del grupo puede acceder a un crédito. En el mundo operan otros bancos de este tipo, como el Banco Sol de Bolivia, el SEWA o el Banco Mundial de la Mujer.

FONDOS ROTATORIOS. Es el sistema de microcrédito más habitual. Se trata de un fondo común, constituido por los ingresos regulares de los miembros de la comunidad, que pueden obtener un préstamo de forma rotativa cuando el grupo está de acuerdo y se han beneficiado todos los integrantes del fondo. Un ejemplo del uso de este sistema es el de los conductores de bicicletas-taxi de Bangladesh. Con las aportaciones diarias de los miembros al fondo común, se compra periódicamente una bicicleta que se sortea entre los miembros; el proceso continúa hasta que todos obtienen su bicicleta. Existen también fondos de ganado, donde el beneficiario devuelve al fondo la primera cría que obtiene, o fondos destinados a cubrir los gastos funerarios. El carácter popular y autogestionario de estos fondos evita trámites y papeleos, y por tanto la necesidad de saber leer. Además, el hecho que los miembros del grupo se conozcan bien hace que las tasas de devolución sean elevadas.

BANCOS COMUNITARIOS. Este modelo de servicio financiero permite a las comunidades pobres implantar sus propias entidades de crédito y ahorro, aún cuando aplican los estándares comerciales a las tasas de interés y las comisiones. Los primeros bancos comunitarios surgieron en Costa Rica y Bolivia como alternativa al crédito rural. Habitualmente, se fundan con la ayuda de alguna organización no gubernamental de desarrollo, que concede un préstamo al banco, y suelen estar incluidos en programas de desarrollo comunitario más amplios. Con los ahorros de la población se incrementan los recursos del banco, se financian proyectos que generen ingresos o se destinan a actividades que revierten en la comunidad.



Guillem Deyà